

บทที่ 1

หน่วยที่ 919

ฤดูหนาวที่สอง

ปานบานประตูดำขลับในห้องแต่งตัวสว่างไสวมืดงกลมสีทองเล็ก ๆ ที่วูบวาบเป็นจังหวะ ตรงกลางคือสัญลักษณ์รูปตัว ว. ขนาดเล็กเรียงรอง

เข้ามาสิ ดูเหมือนมันกำลังสื่อเช่นนั้นทุกครั้งที่สว่างวาบ เร็วเข้า!

มอริแกน โครว์ติดกระดุมปลายแขนเสื้อสีขาวเรียกกริบ สวมเสื้อคลุมสีดำแล้วบรรจุติดเข็มกลัดตัว ว. สีทองที่ปกเสื้อ สุดท้ายเธอก็กดปลายนิ้วที่วงกลมวูบวาบนั้น แล้วประตูก็เหวี่ยงเปิดไปยังชานชาลาว่างเปล่าราวกับเธอหมุนกัญแจปลดล็อก

ช่วงเวลาอันเงียบสงบเช่นนี้กลายเป็นช่วงโปรดของมอริแกน ส่วนใหญ่แล้วเธอเป็นคนแรกที่มาถึงสถานี 919 เธอชอบหลับตาสักสองสามวินาทีแล้วฟังเสียงรถไฟแว่วมาไกล ๆ จากอุโมงค์วันเดอร์กราวด์ เหมือนมังกรจักรกลที่เพิ่งตื่นจากหลับไหลและพร้อมจะพาคนนับล้านทั่วเมืองเนเวอร์มัวร์ไปตามเส้นทางเครือข่ายอันซับซ้อน

มอริแกนยิ้มแล้วสูดหายใจลึก

วันสุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง

เธอมาถึงวันนี้จนได้

เพื่อนที่เหลือในหน่วยเริ่มมาถึงแล้ว ความเสียบสงบหมดไปเมื่อประตูอีกแปดบานที่เรียงรายอยู่บนชานชาลาหเวียงเปิด ตั้งแต่ประตูสี่แดงหฺรูงของมະฮີร์ อิบรอฮีมที่หัวแถวไปจนถึงประตูไม้แบบโค้งเรียงบงายบานเล็กของอานาห์ คาร์โลที่ปลายแถว จากนั้นชานชาลาเล็กๆแห่งนี้ก็อ้ออิงไปด้วยเสียงพูดคุย

ฮอว์ทอร์น สวิฟต์ผู้เป็นเพื่อนสนิทของมอรรีแกนมาถึงในสภาพปกติ ยามเช้า เขาเดินเอียงกระท่อเร็วเพราะหอบอุปกรณ์ซ้อมม้งกรมาเต็มอ้อมแขน เสื้อสีเทาติดกระดุมไม่ครบ ปอยผมสีน้ำตาลที่ไม่ได้หวีซู้ดเตไปทุกทิศทาง ตาสีฟ้าเปล่งประกายด้วยแผนการเล่นซนที่เจ้าตัวเพิ่งคิดได้หรือทำลงไปแล้ว (มอรรีแกนไม่อยากจะรู้ว่าเป็นแบบไหนกันแน่) อาร์จัน เทตผู้มีกิริยาทำทางและการแต่งกายไร้ที่ติเสมอเข้าไปช่วยฮอว์ทอร์นถืออุปกรณ์ที่ใกล้ตกโดยไม่พูดอะไรสักคำ จากนั้นก็พยักหน้านิดๆไปทางเสื้อที่ติดกระดุมไม่เรียบร้อย

คาเดนซ์ แบล็กเบิร์นเป็นคนสุดท้ายที่มาถึงในเช้าวันนี้ เธอวิ่งมาถึงก่อนเวลาแค่ไม่กี่วินาที ผมเปียสีดำหนาสะบัดอยู่ด้านหลัง ขาวยาสีน้ำตาลชอยถี่เร็ว เธอมาถึงตอนตู้รถไฟเดี่ยวค่อนข้างโทมโผล่มาพร้อมกลุ่มควีนส์สาวที่ลอยเป็นทางยาวอยู่ด้านหลัง ด้านข้างวาดเป็นสัญลักษณ์ ๖. อันคูนตากับตัวเลข 919 ผู้ที่ห้อยออกมานอกประตูเกือบครึ่งตัวคือคุณเซียร์รี่ที่เป็นผู้ดูแลของพวกเธอ นั่นเอง

นี่คือรถไฟบ้านซึ่งเป็นทั้งพาหนะและบ้านหลังที่สองของหน่วยที่ 919 แห่งสมาคมนักรัส ด้านในมีปืนแบ็ก เก้าอี้นวมเก้าอี้ววม เบาะหลายกอง เต่าไม้พินที่จุดอยู่เสมอในฤดูหนาว และกระปุกเซรามิกรูปหมีขั้วโลกสำหรับใส่ขนมปังกรอบที่แทบไม่เคยว่างเปล่าเลย นี่เป็นหนึ่งในสถานที่โปรดและพื้นที่ผ่อนคลายที่สุดแห่งหนึ่งในโลกสำหรับมอรรีแกน

"อรุณสวัสดิ์สสสสสสสสดี!" ผู้ดูแลตะโกนพลางยิ้มกว้างและโบกกระดาก ปีกหนึ่งมาจากพวกเธอ "สุขสันต์วันสุดท้ายของภาคการเรียนนะคนขยันทั้งหลาย!"

บทบาทของคุณเชียร์ในฐานะ "ผู้ดูแล" อย่างเป็นทางการของหน่วยที่ 919 นั้นน่าสนใจ เธอเป็นทั้งคนขับรถไฟและที่ปรึกษาให้คำแนะนำ คอยกางเส้นทางให้พวกเธอในช่วงห้าปีแรกของการเป็นสมาชิกองค์กรที่มีสถานะสูงสุดและเข้ายากที่สุด สมาคมวันคริสต์มาสประกอบด้วยคนพิเศษผู้มีความสามารถพิเศษ แต่ส่วนใหญ่จมจ่อมอยู่ในโลกพิเศษของตัวเองจนไม่มีเวลาสนใจสมาชิกล่าสุดของสมาคม หากไม่มีผู้ดูแลคอยช่วยเหลือ หน่วยที่ 919 ก็คงเคืองคว้างจนไปต่อไม่ถูกแล้ว

คุณเชียร์เป็นคนเดียวที่มอร์ริแกนรู้จักที่ทำตัวได้สมชื่อ เธอเหมือนแสงอาทิตย์บริสุทธิ์ เหมือนผ้าลินินสะอาด เหมือนบทเพลงของนกตอนตะวันตกดิน เหมือนขนมปังปิ้งที่สุกพอดี เธอสวมเสื้อผ้าสีรุ้งและมีท่วงท่างดงามไร้ที่ติ ผิวสีน้ำตาลเข้มและรอยยิ้มกว้าง เมื่อแสงส่องผ่านริมหกลุ่มผมหยิกสีดำเหมือนรัศมีนั้นก็ทำให้มอร์ริแกนนึกถึงนางฟ้า...แต่มอร์ริแกนไม่มีวันพูดอะไรน้ำเน่าแบบนั้นออกไปแน่ๆ

ในฐานะผู้ใหญ่ที่รับหน้าที่ดูแลพวกเธอ สิ่งหนึ่งที่คุณเชียร์น่าจะมีคือกิจกรรมายาทที่ดีกว่านี้ แต่หน่วยที่ 919 ก็ยังชอบเธอในแบบที่เธอเป็น

"วัน! สุด! ทำย! วัน! สุด! ทำย! วัน! สุด! ทำย!" เธอท่องเป็นจังหวะขณะเหวี่ยงเท้าออกมานอกประตูเพื่อฉลองก่อนที่รถไฟจะจอดสนิทด้วยซ้ำ

อานาห์ตะโกนด้วยเสียงหวาดหวั่น "คุณเชียร์คะ แบบนั้นไม่ปลอดภัยนะคะ!"

คุณเชียร์ตอบสนองด้วยการป็นหน้าให้ดูตกใจกลัวอย่างน่าขัน แขนแกว่งไปมาเหมือนจะล้ม จากนั้นเธอก็ล้มลงบนชานชาลาจริงๆ เมื่อรถไฟหยุดกะทันหัน

"ฉันไม่เป็นไร!" เธอพูดพลางกระโดดลุกขึ้นแล้วโค้งคำนับ

เด็กคนอื่นๆ หัวเราะและปรบมือ แต่อานาห์หันไปถลึงตาจ้องพวกเขาทีละคนด้วยใบหน้าที่เป็นสีชมพู เกลियวผมสีทองแกว่งไปมายกใหญ่ "อ้อย ไซลิตลกมากเลยนะ แล้วใครที่จะต้องห้ามเลือดหากเธอล้มลงไปบนรางรถไฟจน

กระดูกหน้าแข็งหักครึ่งนะ ฉันพนันได้ว่าพวกเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเข้าเผือกขา
ยังไง

"นั่นคือสาเหตุที่เราต้องมีเธอยังไงล่ะ อานาห์" อาร์จันยิ้มให้เธอ แก้ม
ซีดเขียวของเขาบวมเป็นลักยิ้ม จากนั้นเขาก็ก้มลงช่วยคุณเขยรีเก็บกระดาดที่หล่น
กระจายอยู่ด้วยมือข้างที่ว่าง

"จริงด้วย *คุณหมอคาร์โล*" แทตเดีย แมกเลาต์ก้ามโตพูดเสริมพลาง
ถองสีข้างอานาห์จนเธอเกือบล้มคว่ำ (นี่เป็นการถองเบาๆตามมาตรฐานของ
แทตเดียจริงๆ แต่บางครั้งเธอก็ลืมตัวว่าแรงเยอะขนาดไหน)

อานาห์นี่หน้าขณะยึดตัวตรง แต่ดูเหมือนไม่โกรธมากนักเพราะแทตเดีย
เรียกเธอว่า "คุณหมอ"

"คุณเขยรีครับ นี่มันอะไรกัน..." อาร์จันจ้องมองกระดาดแผ่นหนึ่งพลาง
ขมวดคิ้วอย่างสับสน "ตารางเรียนใหม่หรือครับ"

"ขอบใจนะอาร์ช ช่วยส่งต่อให้เพื่อนๆ ด้วยได้ไหม" ผู้ดูแลตอบพลาง
กวักมือเรียกหน่วยที่ 919 ขึ้นรถไฟ "เร็วเข้า ทุกคนขึ้นรถไฟได้แล้ว ไม่อย่างนั้น
เราจะไปสาย พรานซิสช่วยเอากาน้ำตั้งเตาที่ ส่วนแลมก็ส่งกระปุกนมปังกรอบ
ไปรอบๆด้วยนะ"

ฮอว์ทอร์นมองคุณเขยรีอย่างงุนงงขณะเธอส่งตารางเรียนให้เขา วันนี้เป็น
วันสุดท้ายของภาคการเรียน อีกทั้งตามปกติแล้วพวกเขาจะได้รับตารางเรียนใหม่
แค่สัปดาห์ละครั้งเท่านั้น "คุณแจกตารางเรียนให้เราแล้วเมื่อวันจันทร์นี้ครับ ยัง
จำได้ไหม"

ฮอว์ทอร์นทิ้งตัวลงนั่งบนบีนแบ็ก ขณะที่มอร์ริแกนนั่งลงบนโซฟาระหว่าง
คาเดนต์กับแลมเบทพลางมองตารางเรียนของตัวเองไปด้วย เท่าที่เห็นก็ดูเหมือน
ตารางเรียนที่ได้รับตอนต้นสัปดาห์ทุกอย่าง วันอังคารมีการอบรมสาธิตวิชา
ภาษาดีดิบ วันพุธมีชั้นเรียนชั้นสูงวิชา*สังเกตการณ์ของดาวเคราะห์* ตามด้วย
การเรียนที่ปีกติกาศาสตร์จารกรรมชั้นลพห้า *วิชาการพุ่มพักและจัดการแหล่งข่าว*
(นี่เป็นวิชาโปรดของมอร์ริแกนในสัปดาห์นี้) ปรากฏว่าเธอเก่งเรื่องการเป็นสายลับ

พอสมควร)

"ฉันจำได้อยู่แล้ว" คุณเขียร์พูด "ถึงฉันจะอายุมากถึงยี่สิบเอ็ดปีแล้วนะ ฮอว์ทอร์น สมองแก่ๆนี้ก็ยังยอมให้ฉันล้วงคลังความทรงจำแห่งอดีตอันแสนยาวนานตั้งสัปดาห์ก่อนได้อยู่หรอก" เธอยิ้มพลางเลิกคิ้ว "นี่เป็นตารางเรียนใหม่/โปรดสังเกตการเปลี่ยนแปลงสำหรับวันนี้"

มอริแกนข้ามไปดูช่องวันศุกร์และสังเกตเห็นจุดที่เปลี่ยนไป เธอจึงถามว่า "ค. & บ. คืออะไรคะ"

"ฉันก็มีเหมือนกัน" ฮอว์ทอร์นพูด "ค. & บ. ที่ชั้นลบสอง วิชาสุดท้ายของวันนี้"

มะฮิรยกมือขึ้น "ฉันด้วย"

เสียงพิมพ์ร่างระงมขณะที่นักเรียนเปรียบเทียบตารางเรียนกัน จนสุดท้ายก็ได้รู้ว่าทุกคนมีเรียนวิชาเดียวกัน ส่วนใหญ่ตารางเรียนของแต่ละคนจะแตกต่างกันไป โดยคุณเขียร์จะออกแบบมันเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถพิเศษและเสริมจุดอ่อนแบบรายคน หน่วยที่ 919 ไม่ได้เรียนรวมกันทั้งกลุ่มมาสองเดือนแล้ว

"คุณเขียร์ครับ ค. & บ. ย่อมาจากอะไรครับ" ฟรานซิส พิตซ์วิลเลียมถามด้วยน้ำเสียงกังวลนิดๆ ตาโตสีน้ำตาลของเขาเบิกกว้าง "ป่าเฮสเตอร์รู้เรื่องนี้หรือเปล่า ป่าบอกว่ามีมีการเปลี่ยนแปลงตารางเรียนของผมนักก็ต้องให้ป่าเป็นคนอนุมัตินะครับ"

มอริแกนเลิกคิ้วมองฮอว์ทอร์นผู้ทำหน้าที่เป็ยวตอบเธอ ครอบครัวของฟรานซิสอยู่ในสมาคมวันคริสต์มาแล้วหลายรุ่นทั้งตระกูลฝั่งพ่อและตระกูลฝั่งแม่ ซึ่งก็คือตระกูลพิตซ์วิลเลียมที่โด่งดังและตระกูลอะคินเฟนวาที่นำนับถือนั่นเอง ผู้อุปถัมภ์หรือสมาชิกสมาคมผู้เสนอชื่อฟรานซิสให้เข้าสมาคมและมีเดิมพันกับการศึกษาของเขาก็คือป่าจากตระกูลฝั่งพ่อ เฮสเตอร์ พิตซ์วิลเลียม เธอเข้มงวดมากและเป็นผู้หญิงที่น่ารำคาญไม่น้อยในสายตาของมอริแกน

"แล้วป่าก็ห้ามผมทำอะไรที่อาจเป็นอันตรายต่อฆานประสาทด้วย" ฟรานซิสพูดต่อ

"นายเป็นโรคประสาทหรือ" แทตเดียถาม

"ฉันหมายถึงจุกนะ" เขาอธิบาย "อะไรเล่า อย่าหัวเราะสิ ประสาทรับกลิ่นที่ดีเป็นคุณสมบัติสำคัญที่สุดของพ่อครัวนะ" เขาพูดพลางกอดปลายจุก สีน้าตาลอ่อนที่มีกระบาง ๆ

"ไม่ต้องห่วงเรื่องจุกของเธอหรอก" คุณเขียร์บอกพร้อมก้มยิ้มนิด ๆ อย่างลึกลับ "แต่ฉันบอกเธอไม่ได้ว่ามันคืออะไร"

ใบหน้าที่กระตือรือร้นทั้งกำเริบขึ้นมองเธอ ความสนใจถูกปลุกขึ้นมาทันที

ฮอว์ทอร์นนั่งหลังตรง "มันคือ...การควบและ เอ่อ...บอกอะไรสักอย่าง ไซ้ใหม่"

"ไม่ใช่ แต่ก็ได้ดี"

"คืบคลานและบุกจูโจม!" แทตเดียพูด เธอบิดผมยาวสีแดงเป็นมวายนบนศีรษะแล้วม้วนแขนเสื้อสีเทาเข้ากับเตรียมพร้อมต่อสู้ "เราจะได้เรียนรู้เทคนิคการต่อสู้ไซ้ใหม่คะ ถึงเวลาเสียที"

"เครื่องแต่งกายและบทละครไซ้ใหม่ครับ" มะฮิร์เดอบ้าง

"อ้าว! คอกแมวและบ้านหมาแน่เลย!" อานาห์ตบมือพลางแดงตัวขึ้นลงบนเบาะ "เราจะได้เล่นกับหมาแมวไซ้ใหม่คะ"

คุณเขียร์หัวเราะเมื่อได้ยินเธอพูดแบบนี้ "เป็นความคิดที่น่ารักจริงเขี้ยวอานาห์ แต่ไม่ใช่หรอกจ้ะ" เธอยกมือขึ้นให้ทุกคนเงยบ "ทุกคนช่วยหยุดเดากันได้แล้ว ฉันต้องปิดปากเงยบ ไม่ใช่อ่อนแอ"

อานาห์ไหลลัดด้วยความผิดหวัง จากนั้นเธอก็ส่งกระปุกขนมปังกรอบต่อไปให้มะฮิร์

"เลฟ/เซลาห์" เขาพูดขอบคุณเป็นภาษาจาฮาลาน ซึ่งเป็นหนึ่งในสามสิบแปดภาษาที่เขาพูดได้คล่องเหมือนเจ้าของภาษา ช่วงที่ผ่านมาเขาสอนสิ่งที่มองว่า "สำคัญ" ในภาษาโปรดของตัวเองให้เพื่อน ๆ ในหน่วยด้วย ส่วนใหญ่ก็เป็นวิธีถามทาง คำที่แปลว่า*ได้โปรด*และ*ขอบคุณ* คำด่า และคำหยาบ (มอริริแกนสังเกต

ว่าเขาสอนคำหยาบเยาะแหยะกว่าอย่างอื่น แต่ก็อาจเป็นเพราะฮอว์ทอร์นเข้าซี้ไม่เล็ก
ด้วย)

"อีช ฟา ราห์ลิม" คือคำตอบอย่างบึ้งตึงจากอานาห์ขณะกัดขนมปังกรอบ
มะฮิรีเงยหน้าขึ้นมองเธออย่างตตะลึงปนขำ ส่วนมอริริแกนก็นั่งอ้าปาก
ค้าง

"อะไร" อานาห์พูดทั้งที่ปากยังเต็มไปด้วยครีมคัสตาร์ด

"ถ้าเธอตั้งใจจะพูดว่า 'ด้วยความยินดี' ละก็ ขอบอกว่าไม่ใช่เลย" มะฮิรี
พูดขณะพยายามกลืนหัวเราะ แต่ก็กลืนไม่สำเร็จ

"ไอ้ะ เธอก็รู้ว่าฉันไม่เก่งภาษา" อานาห์ทำเสียงฮึดฮัดแบบไม่ได้ตั้งใจ
"ที่ฉันพูดไปแปลว่าอะไรเธอ"

มะฮิรี ฮอว์ทอร์น และแทตเดียตะโกนคำแปลที่เป็นคำหยาบพร้อมกัน
อย่างว่าจริง ใบหน้าของอานาห์แดงก่ำ คุณเชียวี่ตุดกใจ และคนที่เหลือในหน่วย
ก็หัวเราะคิกคักไม่หยุดตลอดทางจนถึงสมาคมวันคริสต์

ช่างเป็นเรื่องยากที่ต้องออกจากความอบอุ่นแสนสบายของรถไฟบ้าน
เมื่อถึงสถานีพราวด์ฟุต หน่วยที่ 919 ยืนจับกลุ่มกันสู้อย่างลมพลางโบกมือลา
คุณเชียวี่ จากนั้นก็วิ่งไปหาที่กำบังในป่าคร่ำครวญ

สมาวันหรือสมาคมวันคริสต์มีพื้นที่หนึ่งร้อยเอเคอร์อยู่ใจกลางเนเวอร์มัวร์
ที่นี่เข้าสู่ฤดูหนาวเร็วกว่าบริเวณนอกกำแพง อากาศในพื้นที่สมาคมหนาวจัดมา
หลายสัปดาห์แล้ว ถึงขั้นทำให้น้ำมูกที่ไหลจากจมูกเยือกแข็งได้ ปราบฏการณ์
ภูมิอากาศแบบสมาวันที่แสนลึกลับนี้ทำให้วันฝนโปรยในเนเวอร์มัวร์กลายเป็น
วันฝนเทกระหน่ำและลูกเห็บตกในบริเวณสมาคมได้เลย

อันที่จริงไม่ว่าภูมิอากาศภายนอกสมาวันจะเป็นอย่างไร ภูมิอากาศ
ภายในก็จะมากกว่านั้นนิดหน่อยเสมอ หากเกิดพายุไม่แรงนักในเนเวอร์มัวร์

ห้องฟ้าเหนือสรวนก็จะดำทะมึนและมีฟ้าแลบแปลบปลาบเหมือนไฟดิโกล ใครออกไปเดินในที่โล่งก็อาจเสี่ยงโดนฟ้าผ่าได้

วันนี้พวกเขาหนาวไปถึงกระดูก แต่ก็ยังพอกทนไหวเพราะมีแสงอาทิตย์อ่อนจางในฤดูหนาวเข้ามาช่วย แลมอีกไม่นานบทเรียนสุดท้ายก็จะจบลงแล้ว เด็ก ๆ จะได้ไปจากสรวนเป็นเวลาสองสัปดาห์เพื่อฉลองเทศกาล มอริแกนแทบรอไมไหว ไม่มีที่ไหนเหมือนบ้านของเธอคือโรงแรมดิเวลเลียนในช่วงคริสต์มาส เธอฝันถึงเอกก์น็อก ห่านย่าง และขนมรัมบอลลชีกโกแลตเครื่องเทศ มาตลอดฤดูหนาว

หน่วยที่ 919 พยายามหาอะไรทำให้รู้สึกหนาวด้วยการเอาไปเรื่อยๆว่า ค. & บ. คืออะไรตลอดการเดินทางไกลไปยังบ้านพราวด์ฟุต

"อ้าว เป็นไปได้ไหมว่าคือคิดค้นและบรรเจิด" ใบหน้าของฮอว์ทอร์นดูร่าเรงขึ้นมาทันที "บางทีพวกเขาอาจคิดจะเปลี่ยนเราเป็น**เทพผู้บรรเจิดเฉิดฉิน**"

"หรือครีกครีนและบรรเลง" แลมว่า

"หรือเครปและบรันดี" ฟรานซิสว่า

ทุกคนหลุดซ่าเมื่อได้ฟังการเดาล่าสุดที่เต็มไปด้วยความหวังนี้ แต่ถึงแม้มีเสียงหัวเราะดังลั่น มอริแกนก็ยังได้ยินเสียงใครบางคนกระซิบอย่างจริงจังว่า **วันเดอรัสมิท** เมื่อกลุ่มนักเรียนรุ่นพี่เดินแซงพวกเขาไปตามทางในป่า

ตอนนี้เธอชินแล้ว แต่ก็ยังอดผงะไม่ได้อยู่ดี ความลับของเธอถูกเปิดเผยให้คนทั้งสามคมได้รับรู้มาเกือบสองเดือนแล้ว บางครั้งเมื่อมอริแกนต้องการความกล้า เธอก็จะนึกถึงคำพูดของผู้อาวุโสควินน์ในตอนนั้นที่ว่า **เธออาจเป็นวันเดอรัสมิท แต่นับจากวันนี้เป็นต้นไปเธอคือวันเดอรัสมิทของเรา**

คนส่วนใหญ่ที่สรวนใจดีและมีสามัญสำนึกพอจะเชื่อฟังสภาอาวุโสสูงสุดและยอมรับมอริแกนเป็นพวกเดียวกัน ต่อให้หนักลัวที่มี "ตัวอันตราย" มาอยู่ด้วยก็ตาม แต่ก็ยังมีบางคนที่ใช้ทุกโอกาสเพื่อทำให้เธอรู้สึกไม่เป็นที่ต้องการ แต่ทว่านั่นก็ไม่สำคัญนัก มอริแกนเคยชินกับการเมินเสียงกระซิบและสายตาประสงคร้ายเหล่านั้นแล้ว การที่รู้ว่ามิเพื่อน ๆ ในหน่วยคอยระวังหลังให้ก็ช่วยได้

มาก ในช่วงปีที่ผ่านมาความจริงรักภักดีของหน่วยที่ 919 ได้ผ่านบททดสอบจน ถึงขีดสุด มีช่วงเวลาหนึ่งที่มอริแกนรู้สึกว่าเขาคงต้องเป็นคนนอกตลอดไป แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของหน่วย

คาเดนซ์ก็ได้ยินเสียงกระซิบนั้นเช่นกัน เธอสวนออกไปทันทีว่า "กั๊ดลีน ตัวเองซะ" แล้ววินาทีต่อมาก็มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดและเสียงอู้อี้ดังว่า "โหย!" เมื่อคนที่กระซิบทำตามคำสั่งนั้น คาเดนซ์ส่งยิ้มให้มอริแกนผู้อยู่ด้านข้าง เธอก็เลยยิ้มตอบอย่างขอบคุณและอดสะใจเส็กๆไม่ได้ การมีเพื่อนเป็นผู้สะกดจิตก็ดีเหมือนกัน

"ฉันเห็นนะคาเดนซ์" อานาห์พูดเบาๆขณะเดินขึ้นมาอยู่ข้างพวกเธอ "เธอก็รู้ว่าเราไม่ควรใช้ที่เด็ดกับนักเรียนคนอื่น"

คาเดนซ์ครางแล้วลกลกตา "ส่วนเธอก็ไม่ควรทำตัวเป็นเด็กขี้แงน่าเบื่อที่คอยสั่งการทุกคน แต่เธอก็ยังทำตัวแบบนั้นใช้ไหมล่ะ"

อานาห์ถลึงตาใส่คาเดนซ์ "ถ้าชินเธอยังทำแบบนั้นอีกละก็ ฉันจะฟ้องครูใหญ่หญิงของเธอ"

พออานาห์เดินกระต๊อบเท้าหน้าไปแล้ว คาเดนซ์ก็พูดเบาๆกับมอริแกนว่า "ฉันชอบตอนที่เธอจำฉันไม่ได้มากกว่าแฮะ"

ถ้าอานาห์คิดจะไปฟ้องครูใหญ่หญิงผู้น่ากลัวแห่งโรงเรียนศาสตร์ลับจริง ๆ ก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายแน่ มอริแกนพยายามหาโอกาสพูดคุยกับคุณนายเมอร์กาทรอยด์มาหลายสัปดาห์แล้วแต่ก็ไม่เคยทำสำเร็จ ทุกครั้งที่เธอเห็นคุณนายเมอร์กาทรอยด์ในโถงทางเดินบ้านพราวด์ฟุตก็เหมือนฝายนั่นหายตัวไปในกลุ่มคนเสียก่อนทุกที หรือแ่กว่านั้นคือจู่ๆก็กลายเป็นคุณเดียร์บอร์นผู้แสนดีหรือครูใหญ่แห่งโรงเรียนศาสตร์ทั่วไปที่เป็นอีกร่างของเธอไปเสียเฉยๆ เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดบ่อยมากในช่วงหลัง จนมอริแกนเริ่มสงสัยว่าคุณนาย

เมอร์กาทรอยด์จิตใจหน้าเธอ...หรือคุณเดียร์บอร์นอาจพยายามเข้ามาก้าว่าย

เมื่อประมาณหกสัปดาห์ก่อน มอร์ริแกนยังเป็นนักเรียนแซนเลื้อเทาของโรงเรียนศาสตร์ทั่วไป เช่นเดียวกับฮอว์ทอร์น อานาห์ มะฮิรี อาร์ช ฟรานซิส และเทตเดีย โรงเรียนศาสตร์ทั่วไปภายใต้การนำของครูใหญ่หญิงดัลซิเนีย เดียร์บอร์นเป็นสายการศึกษาหนึ่งในสองสายหลักของสมาคมวันดรัสและเป็นสายที่ใหญ่กว่า ประกอบด้วยสามภาควิชาคือภาควิชาปฏิบัติที่ชั้นลบสาม ภาควิชามนุษยศาสตร์ที่ชั้นลบสี่ และภาควิชาทำทายที่ชั้นลบห้า

โรงเรียนศาสตร์สี่ลับมีนักเรียนน้อยกว่ามาก แต่ก็มีพื้นที่ของตัวเองถึงสามชั้นใต้ดินที่อยู่ลึกลงไปใต้อาคารอิฐแดงห้าชั้นของบ้านพราวด์ฟุต และเข้าออกได้เฉพาะนักเรียนศาสตร์สี่ลับเท่านั้น

พื้นที่ของโรงเรียนศาสตร์สี่ลับนั้นเดินทางได้ยากกว่าพื้นที่อันเป็นระเบียบเรียบร้อยของโรงเรียนศาสตร์ทั่วไป ที่นั่นไม่ได้แบ่งเป็นสามภาควิชา แต่แบ่งเป็นชุมนุม การอบรมสาธิต คลับ ห้องทดลอง ชุมชนย่อยลับสุดยอด และสมาคมลับสุดยอดจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งแต่ละแห่งก็อุทิศให้ความลับอันหลากหลาย แต่ดูเหมือนไม่มีแห่งไหนยอมรับว่ากลุ่มตัวเองหรือกลุ่มอื่นมีตัวตน ในโรงเรียนศาสตร์สี่ลับมีประตูปิดล็อกและคำถามไร้คำตอบมากมาย แต่ในช่วงหกสัปดาห์ที่ผ่านมา มอร์ริแกนได้เรียนรู้ที่จะไปตามสถานที่ที่ระบุไว้ในตารางเรียน โดยไม่วอกแวกไปที่อื่น อย่างเช่นไม่เดินไปตามโถงทางเดินกลางหมอกลึกลับซึ่งเมื่อวันก่อนยังไม่มี การออกนอกเส้นทางเช่นนั้นรับประกันได้ว่าจะทำให้ไปเรียนสายแน่ ๆ

เดียร์บอร์น*โกรธมาก*เมื่อรู้ว่าเมอร์กาทรอยด์ย้ายมอร์ริแกนจากโรงเรียนศาสตร์ทั่วไปไปอยู่โรงเรียนศาสตร์สี่ลับ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะเธอชอบมอร์ริแกน ความจริงแล้วตรงข้ามด้วยซ้ำ เดียร์บอร์นไม่คิดว่ามอร์ริแกนควรอยู่ในสมาคมวันดรัส เธอทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้มอร์ริแกนได้เรียนรู้อะไรมากกว่าความรู้พื้นฐานขั้นต่ำสุด มอร์ริแกนไม่แปลกใจเลยหากครูใหญ่หญิงผมสีเงินผู้แสนเย็นชาจะวางแผนบ่อนทำลายการศึกษาของเธออย่างเจี๊ยบ ๆ

"เธอคิดมากไปแล้ว" คาเดนซ์พูดเมื่อมอร์ริแกนเอ่ยถึงเรื่องนี้ในบ่ายวันนั้น พวกเขาเตร่รอบแลมอยู่ในโถงทางเดินที่ชั้นลบเจ็ดเพื่อจะได้ไปเข้าเรียนวิชาสุดท้ายของภาคการเรียนด้วยกัน "ว่าแต่เธออยากพูดกับเมอร์กาทรอยด์ทำไมกัน ฉันเองพยายามเสี่ยงให้มากที่สุดด้วยซ้ำ"

มอร์ริแกนพบว่าคนส่วนใหญ่พยายามหลีกเลี่ยงคุณนายเมอร์กาทรอยด์ให้มากที่สุด แลมพวกเขายังมีเหตุผลที่ดีเสียด้วย...แต่มอร์ริแกนก็ยังชอบคุณนายเมอร์กาทรอยด์มากกว่าคุณเดียร์บอร์นอยู่ดี

"ดูนี่สิ" เธอถอนใจแล้วยื่นตารางเรียนพลางชี้ไปยังวิชาเรียนช่วงเช้า "มองอนาคต คันทาสต์เวิร์บใช้ ส่วนเมื่อวานก็วิชาเปิดฉากสนทนากับคนตาย"

"เธอบอกว่าชอบวิชานั้นนี่นา! เธอชอบเรื่องน่ากลัว"

"ใช่" มอร์ริแกนยอมรับ "ฉันชอบจริงๆ นั่นแหละ แต่ฉันไม่รู้ว่าทำไมเมอร์กาทรอยด์ให้ฉันเรียนวิชาประหลาดเหล่านี้ทั้งที่เธอเองเป็นคนบอกว่าฉันควรเรียน..." มอร์ริแกนชะงักกลางกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครได้ยิน เธอพูดเบาลงอีกหน่อย "...ศาสตร์หายนะ"

สีหน้าอึดอัดปรากฏบนใบหน้าของคาเดนซ์แวบหนึ่ง เธอรู้จักศาสตร์หายนะมากพอๆ กับมอร์ริแกน ซึ่งก็คือไม่มากนัก

มอร์ริแกนรู้ว่าศาสตร์หายนะเป็นเครื่องมือของผู้ได้ชื่อว่าเป็น "วันเดอร์สมิทผู้บรรลู่" และเธอต้องเรียนวิธีใช้มันหากอยากเข้าใจว่าการเป็นวันเดอร์สมิทคืออะไรกันแน่ มอร์ริแกนเก็บตักข้อมูลได้บ้างเล็กน้อยและแอบฝึกด้วยตัวเองแต่มีคนเดียวคนเดียวในอาณาจักรที่ใช้ศาสตร์หายนะได้อย่างแท้จริง...และการมีบางอย่างที่สำคัญมากเหมือนกับเขาก็ไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีเลยจริงๆ

"ฉันก็แค่รู้สึก...ฉันไม่ใช่คนทรงสักหน่อย!" มอร์ริแกนพูดต่อ "ไม่ใช่ผู้ทำนาย หรือผู้วิเศษ หรือแม่มด หรือ..."

"ใช่ ฉันรู้ว่าเธอเป็นวันเดอร์สมิทผู้ยิ่งใหญ่ เลิกโวยวายได้แล้วเพื่อน" คาเดนซ์ตบเบาๆ เธอสังเกตเห็นแลมเบทโพล์มาจากห้องเรียนการทำสมาธิแบบลวงพันในสภาพเหม่อลอยเช่นเคย ก็เลยโบกมือเรียก

นักเรียนในโรงเรียนศาสตร์ลีลัมมีไม่มากเท่านักเรียนในโรงเรียนศาสตร์ทั่วไป แต่เมื่อรวมผู้สอน บัณฑิต นักวิชาการ นักวิจัย รวมถึงสมาชิกผู้มาเยือนจากสภาเวทมนตร์หลวง สหพันธ์ลีลัม และพันธมิตรชุมนุมแม่มดแห่งเนเวอร์-มัวร์ก็ทำให้โถงทางเดินในโรงเรียนศาสตร์ลีลัมพลุกพล่านเป็นปกติ วันนั้นมันเต็มไปด้วยนักเรียนรุ่นเล็กและรุ่นใหญ่ผู้ฉลองวันสุดท้ายของภาคการเรียนในรูปแบบที่ส่วนใหญ่โดนห้ามอย่างเข้มงวดไม่ให้ออกโรงเรียนศาสตร์ลีลัม นักเรียนผู้เชี่ยวชาญพลวงตาฝึกทักษะของพวกเขาที่ไหนก็ได้ในสัปดาห์ เพราะภาพลวงตาเป็นสิ่งที่เมอร์กาทรอยด์เรียกว่า "ลูกเล่นไร้พิษภัยน่าเบื่อ" (เมอริแกนคิดว่าอภิสภาพนี้เสียเปล่าโดยแท้ เพราะส่วนใหญ่พวกนี้ใช้ภาพลวงตาเพื่อทำให้คนอื่นขยะแขยงเล่นเท่านั้น อย่างสร้างภาพซีห์มาปลอมและหมุนวิ่งไปตามโถงทางเดิน แม้แต่ฮอว์ทอร์นผู้ชอบแกล้งคนยังไม่ประทับใจกับความพยายามของพวกเขา โดยบอกว่าคนเหล่านั้น "ไร้จินตนาการขั้นสุด")

แต่ถ้านักเรียนรุ่นเล็กถูกจับได้ว่าฝึกบางอย่าง เช่น เวทมนตร์หรือคาถาที่ไหนก็ตามนอกพื้นที่โรงเรียนศาสตร์ลีลัม ก็เกือบมั่นใจได้เลยว่าพวกเขาต้องสำนึกเสียใจแน่ วิธีลงโทษที่เมอร์กาทรอยด์ชอบใช้นั้นรวมถึงการตัดแขนเสื้อโค้ดฤดูหนาว โจนคิ้ว และจับมัดข้อเท้าห้อยศีรษะข้างสะพานคนข้ามเหนือสถานีพรารด์ฟุต

ทว่าในโถงทางเดินของโรงเรียนศาสตร์ลีลัมนั้นทุกอย่างล้วนทำได้หมด

บ่ายวันนี้มีการฉลองวันสุดท้ายของภาคการเรียนแบบประหลาดอยู่สักหน่อย นักเรียนเวทมนตร์กลุ่มหนึ่งขโมยกลองใสน้ำไว้ฉากมาจากปิกติกศาสตร์คาถาและกำลังเขย่าขวดทำร้ายกันและกันให้เต็มยา จากนั้นก็ร้องลั่นกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งมีทั้งเสียงหัวเราะและเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด คนหนึ่งคอแทบไหม้เพราะพ่นไอน้ำร้อนจัดอยู่นานหนึ่งนาทีเต็ม คนหนึ่งเส้นเลือดฝอยในตาแตกหมดทุกเส้น และอีกคนตกหลุมรักแบบลึกลับจวนออกนอกหน้ากับวัตถุไร้ชีวิตชิ้นแรกที่เห็น...นั่นคือถังดับเพลิง

"แลม เร็วหน่อยได้ไหม" คาเดนซ์ครางเมื่อเห็นเพื่อนยังเดินทอดน่องอยู่

ห่างไปด้านหลังหลายเมตร

"หยุด" แลมพูดพลางยกมือข้างหนึ่งขึ้น ทั้งมอร์ริแกนและคาเดนซ์หยุดนิ่งทันทีก่อนถึงจุดตัดของทางเดินสายยาวสองสาย

แลมเป็นผู้ทำนายระยะสั้นที่มีพรสวรรค์...นั่นหมายความว่าเธอมองเห็นอนาคต แต่เป็นอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้นเท่านั้น อย่างมากก็รู้ล่วงหน้าแค่ครึ่งเดียวตอนนี้หน่วยที่ 919 รู้แล้วว่าการซื้อคำเตือนของแลมมักช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงหายนะเล็กน้อยๆได้ อย่างการเดินทางสะดุดหรือโดนซาทกใส่ บางครั้งก็อาจช่วยชีวิตได้ด้วยซ้ำ เหมือนที่มอร์ริแกนได้เรียนรู้ในคินแฮลโลร์มาสที่ผ่านมานั่น เธอตีความคำทำนายปริศนาของแลมและปิดตลาดผีผิดกฎหมายได้สำเร็จก่อนที่คาเดนซ์กับแลมจะโดนประมุขขายให้ผู้เสนอราคาสูงสุด

ถ้ามอร์ริแกนคิดไม่ทัน ใครบางคนก็คงจ่ายเงินก้อนโตเพื่อขโมยที่เด็ดของคาเดนซ์ไปเกือบจะแน่นอน...แต่ชะตากรรมของแลมอาจเลวร้ายยิ่งกว่านั้นมาก เพราะว่าเพื่อนของพวกเขาชื่อ แลมเบท อะมารา นั้นแท้จริงแล้วคือเจ้าหญิงลามิยา เบทารี อามาตี รา สมาชิกราชวงศ์รา จากซิลค์แลนส์ในรัฐฟาร์อีสต์แชนเจอส์ลึกลับเข้ามาในรัฐอิสระอย่างผิดกฎหมายจากสาธารณรัฐวินเทอร์ซีเพื่อทดสอบเข้าสมาคมวันดรัสเช่นเดียวกับมอร์ริแกน แต่สิ่งที่ต่างจากมอร์ริแกนคือครอบครัวของแลมรู้ถึงแผนการนี้ และถ้าเรื่องที่พวกเขาทรยศต่อพรอควินเทอร์ซีที่ปกครองสาธารณรัฐเผยแพร่ออกไปก็อาจถูกประหารชีวิต เพราะไม่ควรมีใครในสาธารณรัฐได้รู้ถึงการดำรงอยู่ของรัฐอิสระ

หน่วยที่ 919 สาบานว่าจะไม่แพร่พรายความลับของแลม แน่แน่นอนว่าต้องมีคนอื่นรู้เรื่องนี้ด้วย ทั้งผู้อุปถัมภ์ของแลมซึ่งต้องรู้แน่ๆ รวมถึงคุณเซียร์และผู้อาวุโสด้วย อีกทั้งยังมีคนใจร้ายจำนวนหนึ่งที่หนีหายไปในความมืดก่อนตลาดผีโดนปิด แต่ถึงอย่างนั้นหน่วยที่ 919 ก็ยังเชื่อว่าหากพวกเขาฟังความลับนี้ไว้ในหน่วยและไม่พูดมันออกไป ก็น่าจะปกป้องแลมจากทุกคนที่ประสงค์ร้ายต่อเธอได้

คาเดนซ์ถอนใจอย่างร้อนใจพลางมองนาฬิกา "แลม เราต้องรีบจริงๆ..."

"เดี๋ยวน"

ແລະ! หິงงงง...

มอริแกนกับคาเดนซ์มองด้วยความหวาดกลัวเมื่อเห็นว่าไกลออกไปบนโถงทางเดินมีเด็กชายคนหนึ่งจากภาควิชาเวทมนตร์สาदनน้ำในขวดที่เขย่าจนได้ที่ใส่นักเรียนรุ่นใหญ่ซึ่งเดินผ่านมา เด็กหญิงผู้อายุมากกว่าโดนสาदनด้วยของเหลวสีดำเหมือนน้ำมันดิน ซึ่งพอมันสัมผัสกับผิวของเธอก็กลายเป็น... *ผึ้ง* ผึ้งที่ร้องหึ่ง ๆ ด้วยความโกรธขณะเข้ารุมล้อมราวกับเธอมีเกสรดอกไม้ติดอยู่เต็มตัว เธอวิ่งไปตามโถงทางเดินพลางกรีดร้องและไล่ผึ้ง ส่วนนักเรียนเวทมนตร์ก็พากันวิ่งตามเธอไปแล้วพยายามช่วยในสภาพกึ่งขำกึ่งตกใจ

ในที่ที่สุดแลมก็ลดมือลง

"ไปกันเถอะ" เธอพูดพลางเดินช้า ๆ ผ่านมอริแกนกับคาเดนซ์ไปด้วยสีหน้าเหมือนจะสื่อว่า *บอกแล้วไหมล่ะ*

มอริแกนไม่เคยเรียนที่ชั้นลบสองมาก่อน แม้เธอจะมาที่นี่เกือบทุกวัน เพราะห้องอาหาร ครัว และหน่วยอุปกรณ์อยู่ที่นี้ คนที่เหลือในหน่วยที่ 919 ต่างรออยู่หน้าห้องที่ระบุไว้ในตารางเรียนแล้วตอนที่มอริแกน คาเดนซ์ และแลมไปถึง

"คหกรรมและบูรณาการ" ฮอว์ทอร์นพูดพลางหันมาหาเพื่อนคนอื่นขณะยกแขนข้างหนึ่งขึ้นขวางประตูไว้ไม่ให้ใครเข้าไปได้ "นั่นคือการเดาคั้งสุดท้ายของฉัน มีใครอีกไหม โอกาสสุดท้ายแล้วนะ"

"โอ๊ย *เปิดประตูเถอะน่า*" แทตเดียครงพลางเบียดเขาเข้าไป

ห้องนี้เล็ก อาจมีขนาดแค่หนึ่งในสี่ของห้องเรียนปกติ ภายในว่างเปล่าอีกทั้งยังมีมืดมากด้วย มอริแกนคลำไปตามผนังขณะทั้งกลุ่มเดินเข้าห้อง

"สวีตซีฟายอยู่ไหนเนี่ย" เธอถาม

"โธ้ย นี่เท่าฉันนะพรานซิส นายทิม"

"โทษที ฉันมองไม่เห็น..."

ปัง ประตู่เหวี่ยงปิดตามหลังพวกเธอ แล้วทั้งกลุ่มก็หุบปากเงียบ

"ครูของเราอยู่ไหน" อานาห์กระซิบ เสียงสั่นเล็กน้อย

"ซู่" แลมพูดเบาๆ "ดูที่ผนังสิ มันกำลังจะเริ่มแล้ว"

บทที่ 2

ชุดเหตุการณ์ที่วางแผนมาเป็นอย่างดี

เวลาผ่านไปไม่กี่วินาทีอย่างเงียบเชียบในความมืด จากนั้นผนังก็เริ่มมีชีวิตเพราะภาพเคลื่อนไหวสมจริงที่ปรากฏบนนั้น มอริริแกนกะพริบตามองแสงสว่างที่โผล่มาอย่างฉับพลัน

พวกเขากำลังดูการฉายภาพยนตร์เหตุการณ์ในคำคืนที่มอริริแกนจำได้ดี

เด็กเก้าคนยืนเรียงกันอยู่หน้าสมาคมวันดรัส มีป้ายผ้าผืนใหญ่ตกแต่งสวยหรูด้วยดอกไม้สดอยู่ที่ประตูรั้ว เคาไม้เลื้อยสีเขียวบิดเป็นข้อความว่า

เชิญเข้ามา

ร่วมกับเรา

สมาชิกหน่วยที่ 919 ยืนนิ่งอึ้งมองตัวเองในอดีตเมื่อหนึ่งปีก่อนและนึกสงสัยว่าเรื่องประหลาดใหม่นี้เกี่ยวข้องกับอะไรกันแน่ หรืออย่างน้อยก็สงสัยกันเป็นส่วนใหญ่

"ผมของฉันทูพขนาดนั้นจริงๆหรือ" ฮอว์ทอร์นกระซิบถามมอริริแกน

"จริง"

เขาพยักหน้า "เยี่ยมเลย"

"พวกเราต้องทำอะไรหรือ" แทตเดียบนจอตาม มอริริแกนบนจอเหลือบมองแทตเดีย มอริริแกนคิดว่าตัวเธอบนจอดูตัวเล็กและหวาดกลัวมากกว่าที่เธอจำได้

จากนั้นบางอย่างก็เกิดขึ้นบนจอ ทำให้มอริริแกนขนลุกชูไปทั้งแขน อะไรบางอย่างที่เธอจำไม่ได้ว่าเคยเกิดขึ้น

เธอรู้สึกว่ามีมือของใครบางคนจับข้อมือเธอไว้แน่นขณะคาเด็นซ์ขยับเข้ามาใกล้แล้วพูดว่า "อะไรนะ...นั่นคืออะไร"

ต่อให้มอริริแกนรู้คำตอบ เธอก็คงเปล่งคำพูดออกจากลำคอไม่ได้

สมาชิกผู้ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนทั้งเก้าคนของหน่วยที่ 919 ยืนอยู่นอกสรวานตอนเที่ยงคืนในวันก่อนฤดูใบไม้ผลิ ทั้งตื่นเต้นและคาดหวัง รอคอยใจจดจ่อที่จะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ในฐานะสมาชิกองค์กรสูงสุดแห่งเนเวอร์มัวร์

ตลอดเวลานั้นด้านหลังพวกเธอก็มี...บางอย่างคืบคลานออกมาจากความมืดจำนวนนับสิบๆตัว มอริริแกนไม่รู้ว่าพวกมันคืออะไร คงเป็นสัตว์ประหลาดกระมัง

พวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตมีเกล็ดสีดำ รูปร่างอวบ และมีแขนขามากมาย ไม่ใช่อันนิมอลเสียทีเดียว แต่ก็ไม่ใช่มนุษย์เช่นกัน พวกมันคืบคลานอยู่บนพื้น ใช้ปลายแขนอันทรงพลังดึงตัวเองไปข้างหน้า และลากหางยาวเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อตามหลัง ใบหน้าที่ดูเหมือนมนุษย์อย่างประหลาดนั้นทั้งเหลื่อมและกว้าง ตาก็ดำเหมือนเกล็ดและวาววับเหมือนแมลงปีกแข็ง

มอริริแกนไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนในชีวิต พวกมันดูเหมือนการทดลองที่ผิดพลาด เหมือนงูที่กลายร่างเป็นมนุษย์เกือบสำเร็จ...หรือในทางกลับกัน แม้เห็นผ่านภาพยนตร์ก็ยังไม่ทำให้เธอรู้สึกถึงแรงกระตุ้นจากสัญชาตญาณเบื้องต้นให้หนี แต่มอริริแกนตัวแข็งค้างจนไปไหนไม่ได้แล้ว

"นี่มันเรื่องตลกใช่ไหม" อานาห์ถาม เสียงของเธอสูงและสั้น "นี่คือเรื่องตลกร้ายกาจอะไรสักอย่างใช่ไหม มันไม่ซ้ำเลยนะ"

เธอนิ่งหลังวิ่งไปที่ประตู แต่พบว่ามันปิดล็อก

"ไม่ตลกเลยนะ!" เธอตะโกนอีกครั้ง

คนที่เหลือในหน่วยที่ 919 ขยับเข้าใกล้กันตามสัญญาณขณะมองด้วยความหวาดกลัวสยดสยองเมื่อสิ่งมีชีวิตเหมือนงูนั้นเลื้อยมาด้านหลังตัวเองบนจอ หากมอร์ริแกนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์คืนนั้นและไม่รู้ว่ามันจบลงอย่างไร เธอก็คงเชื่อมั่นว่ากำลังจะได้เห็นตัวเองกับเพื่อนๆ ถูกสัตว์ประหลาดจู่โจมแล้วจับกินแน่ๆ

แน่นอนว่าเรื่องราวไม่ได้เป็นเช่นนั้น ไม่กี่วินาทีก่อนสัตว์ประหลาดจะคลานถึงตัวพวกเธอก็มีอีกหลายร่างโผล่มาจากความมืด คราวนี้เป็นมนุษย์หรือผู้วิเศษในชุดเสื้อคลุมสีดำของสมาวันนั่นเอง พวกเขาต้อนรับสัตว์ประหลาดกลับเข้าไปในเงามืดอย่างเงียบเชียบ พลังกวัดแกว่งกึ่งไม้ติดไฟกับเครื่องรางประหลาดที่มีควันโฆมไปด้วย

ไม่น่าเชื่อและไม่น่าเป็นไปได้เลยที่หน่วยที่ 919 ในตอนนั้นไม่สังเกตเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ดวงตาของพวกเธอก็จ้องมองประตูรั้วอย่างตั้งใจขณะที่มันเปิดพร้อมเสียงดังเอี้ยดอ๊าด เชิญชวนให้เข้าสู่โลกลับแห่งโอกาสและการผจญภัย

มอร์ริแกนสังเกตเห็นว่ามีเพียงแลมเบทคนเดียวที่แตกต่าง เธอมองเพื่อนบนจออย่างตั้งใจ แลมเบทยืนอยู่ที่ปลายแถวพลาสมองกลับไปยังความมืดด้านหลัง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความหวาดกลัว

"เธอไม่เคยพูดอะไรเลย" มอร์ริแกนบอกเบาๆ ขณะหันไปมองแลมเบทจากหน้าจอส่องใบหน้าของเธอ "ทำไมเธอไม่บอกเรา"

คางของแลมเบทสั่นเล็กน้อย "ฉัน...ก็แค่...คิดว่าไม่บอกน่าจะดีกว่า"

เด็กเก้าคนเดินเข้าไปในพื้นที่สมาวันอย่างกระตือรือร้นโดยไม่มีใครรับรู้ถึงอันตรายด้านหลัง ยกเว้นแลมเบท

มอร์ริแกนถอนใจอย่างโล่งอกพลาสมองฮอว์ทอร์นกับคาเดนซ์ในห้องเรียนมืดสลัวแห่งนี้ สองคนนั้นก็จ้องตอบเธอด้วยท่าทางแตกตื่นโดยไม่พูดอะไรเลย สุดท้ายเมื่อประตูรั้วปิดตามหลังพวกเธอและสัตว์ประหลาดเหล่านั้นหายไปแล้ว มอร์ริแกนก็รู้สึกเหมือนมีอากาศถ่ายเทเข้ามาในห้องอีกครั้ง จากนั้น

เสียงหนึ่งก็ดังก้องกลบเสียงในภาพยนตร์ ทำเอาทุกคนสะดุ้งตกใจ

"ฉันคิดว่าพวกเธอทุกคนคงกำลังสงสัยว่าทำไม"

มอริแกนรู้จักนำเสียงแตกพร่านี้ดี ผู้อาวุโสควินนั้นนั่นเอง

เกรกอเรีย ควินน์เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาอาวุโสสูงสุดซึ่งมีกันทั้งหมดสามคนและได้รับการยกย่องมากที่สุดในสมาคมวันดรัส สภาอาวุโสสูงสุดได้รับเลือกจากสมาชิกทุกคนของสมาพันธ์ตอนต้นยุคแต่ละยุค เพื่อเป็นผู้นำทุกคนจนถึงยุคถัดไป มอริแกนดูออกว่าทำไมผู้อาวุโสควินน์ได้รับเลือกให้รับตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ เธออาจตัวเล็ก ดูอ่อนแอ แถมยังชรามาก ๆ แต่ก็เป็นผู้หญิงที่น่าเกรงขาม มอริแกนคิดว่าเพื่อนผู้อาวุโสอีกสองคนของเธอคือฮิลิกซ์ ห่วงกับแอลิออต ซอกาก็น่าประทับใจเกือบพอ ๆ กัน (แต่ยังไม่เท่าเธอ)

"เป็นเวลาหลายปีแล้ว" เสียงของผู้อาวุโสควินน์ดังก้องรอบตัวพวกเธอ "ที่สมาคมวันดรัสมีพันธกิจอยู่อย่างหนึ่ง เป็นเป้าหมายลับที่เรามีส่วนร่วมและแสดงออกผ่านการทำภารกิจลับที่สำคัญเท่ากันสองอย่าง เราคิดซื่อที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ไม่ได้ ก็เลยเรียกมันว่าภารกิจควบคุมและเบี่ยงเบนความสนใจ"

"อ้าว...แสดงว่าไม่ใช่แคร์ปและบรันดีสินะ" ฮอว์ทอร์นกระซิบ แล้วมอริแกนก็ต้องรีบเอามือปิดปากไว้เพื่อกลั้นเสียงหัวเราะคิกคักอย่างคนสติหลุด

"ซู่" คาเดนซ์ว่าพลางใช้ศอกตองสีข้างเธอ "ดูสิ"

ผู้อาวุโสควินน์พูดขณะที่ภาพยนตร์ยังฉายต่อไป นี่คือการฉ้อโกงในคินปฏิญาณตนที่แตกต่างจากความทรงจำของพวกเขาโดยสิ้นเชิง ทั้งที่เป็นคินเดียวกันแท้ ๆ

มอริแกนจำได้ว่าเดินไปตามทางสู่บ้านพราร์ดฟุตด้วยความรู้สึกกังวลนิด ๆ แต่ไม่กลัว เธอจำได้ว่าเห็นสมาชิกสมาคมวันดรัสสวมเสื้อคลุมถือเทียนเกาะอยู่สูงขึ้นไปบนต้นลูกไฟที่ยืนต้นตายเรียงรายริมทาง เธอรู้สึกอึ้งใจอย่างประหลาดเมื่อเห็นพวกเขา ตอนนั้นเธอคิดว่าส่วนที่ยากลำบากได้ผ่านไปแล้ว เธอผ่านการทดสอบเข้าสู่สมาคมแล้วและทุกอย่างก็จะง่ายขึ้นนับจากนั้น

แน่นอนว่าเธอคิดผิด แต่ก็เพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าคิดผิดไปมากขนาดไหน

ด้านหลังนักเรียนใหม่ทั้งเก้ามีร่างที่กระโดดลงมาจากต้นไม้ แต่ไม่ใช่สมาชิกสมาคมวันดรัส พวกนี้ไม่ใช่มนุษย์ด้วยซ้ำ แค่พยายามเลียนแบบได้เหมือนมากเท่านั้น

"นี่เรากำลังดูบ้าอะไรอยู่นะ" อาร์ชกระซิบ

ร่างเหล่านั้นดูเหมือนเปลี่ยนจากร่างคล้ายมนุษย์กลายเป็นร่างจริง นี่คือนิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่คล้ายแร้ง หลังค่อมขนหลอน ตาสีเหลือง และมีกรงเล็บใหญ่เหมือนตะขอ

มอริแกนไม่อยากจะเชื่อว่าเธอกับเพื่อนที่เหลือในหน่วยไม่รับรู้ถึงมันเลย

"หนีไปสิ ให้ตายเถอะ" อาร์ชกระซิบบอกหน่วยที่ 919 บนจอบอย่างไร้ประโยชน์ มอริแกนเข้าใจแรงกระตุ้นให้ทำแบบนั้น เธอเองก็อยากเข้าไปเขย่าตัวเองในอดีต อยากให้มอริแกนบนจอบหันกลับไปเห็นอันตราย

เพราะไม่ได้มีแค่บรรดาสิ่งที่เลื้อยออกมาจากเงามืดและเกาะอยู่ตามต้นไม้เท่านั้น แต่ยังมีอะไรยิ่งกว่านั้นอีกมากมาย

เธอเชื่อ...พวกเธอ *ทุกคน* เชื่อ...ว่าความตื่นตาตื่นใจและเลิศหรูของพิธีสาบานตนมีไว้เพื่อฉลองความสำเร็จของทุกคน

แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าไม่ใช่ มันคือการเบี่ยงเบนความสนใจต่างหาก เป็นชุดเหตุการณ์ที่วางแผนมาเป็นอย่างดีเพื่อเบี่ยงแนวสายตาของพวกเธอไปยังตำแหน่งที่ต้องการ จะได้ไม่เห็นสิ่งอื่นที่เกิดขึ้นรอบตัว

นักดนตรีที่เดินประจบพวกเธอไปตามทางสู่บ้านพราวด์ฟุตทำให้ไม่เห็นสัตว์ประหลาดเหมือนแร้งตัวเท่าคนที่อออยู่ด้านหลัง

ซุ้มประตูสายรุ้งที่เหมือนซุ้มประตูสวรรค์ระยิบระยับทำให้พวกเธอไม่เห็นความจริงที่ว่าหน้าต่างทุกบานของบ้านพราวด์ฟุตเริ่มมี *เลือดออก* ของเหลวสีแดงข้นไหลลงมาเป็นทางตามผนังอิฐเหมือนเหตุการณ์ในหนังสือของขวัญ

ช่างร้องแปรนดึงดูดความสนใจที่ตื่นบันไดหินอ่อนตอนสมาชิกสมาคมวันจัดการกับกองทัพแมงมุมนับพันที่ได้ผ่านร่องเท้าของหน่วยที่ 919

ไม่มีพวกเธอคนไหนสังเกตเห็นสิ่งเหล่านี้เลย

จากนั้นพวกเธอก็เงยหน้าขึ้นมองชื่อเก้าอี้ที่สว่างโชติช่วงบนท้องฟ้า ด้วยไฟมังกร ทำให้พลาดสิ่งที่น่าสนใจที่สุดเมื่อบรรดาดันไม้ชายป่า คร่ำครวญพากันถอนรากขึ้นจากพื้นดินแล้วออกเดินมายังบ้านพราวด์ฟูดย่าง เชื่องช้ายิ่ง เหมือนกองทัพปีศาจดันไม้สมัยโบราณ

ภาพที่เห็นนั้นน่ากลัวแต่ก็...น่าทึ่งด้วย แม้มอริแกนจะหวาดผวามาก แต่ก็อดที่จะไม่ได้ที่ตัวเองเองกับเพื่อนๆทำตามบทที่วางไว้โดยไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่า ต้องทำแบบนั้น พวกเธอมองไปตรงที่ควรมอง เลี้ยวตรงที่ควรเลี้ยว ในจังหวะ เวลาที่เหมาะสมและภายในช่วงเวลาที่เหมาะสม มันเหมือนเธอกำลังมองตัวเอง เดินบิลเลียดอย่างถูกต้องตรงตามจังหวะทั้งที่ไม่เคยฝึกซ้อมมาก่อนเลย

"ใครก็ตามที่ทำแบบนี้คงจิตไม่ปกติ" มะฮิรัฟูด

"ไม่หรอก" มอริแกนสายหน้า "ใครก็ตามที่ทำแบบนี้เป็นอัจฉริยะ"

"พวกเธอได้ผ่านการทดสอบครั้งที่ห้าซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายและเป็นการ ทดสอบที่สำคัญที่สุดแล้ว นั่นคือการทดสอบความจริงรักภักดี ต่อไปนี้พวกเธอ จะได้เริ่มปีที่สองในฐานะสมาชิกสมาคมวันดรัส" เสียงของผู้อาวุโสควินนังดัก้อง อีกครั้ง กลบเสียงในภาพยนตร์ที่นักเรียนกำลังเดินตามผู้อุปถัมภ์ขึ้นบันได หินอ่อน "พวกเธอได้เปิดประตูความรู้ที่ลึกซึ้งขึ้นและความรับผิดชอบที่มากขึ้น ในกลุ่มของเรา เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเธอมีค่าคู่ควรต่อความไว้วางใจของเรา"

มอริแกนนิ้วหน้า พวกเธอผ่านการทดสอบครั้งที่ห้าเมื่อหกสัปดาห์ก่อน นี้เอง และความทรงจำครั้งนั้นก็บาดใจลึนดี การทดสอบความจริงรักภักดีที่หน่วย ที่ 919 มีต่อกันนั้นมาในรูปแบบของการข่มขู่ แต่ละคนได้รับคำสั่งประหลาดให้ ทำตาม ไม่อย่างนั้นผู้ข่มขู่นิรนามจะเปิดเผยให้คนทั้งสามควารู้ว่ามอริแกนเป็น วันเดอร์สมิท นี่เป็นความลับที่ผู้อาวุโสสั่งให้หน่วยที่ 919 เหยียบให้มิดหาก ไม่อยากโดนขับออกจากสมาวันชั่วชีวิต มันเป็นแหล่งความทุกข์อันใหญ่หลวง ที่สุดของมอริแกนตลอดปี แต่กลับกลายเป็นว่ามันคือบททดสอบอย่างหนึ่ง... แล้วยังเป็นบททดสอบที่มาจากผู้อาวุโสเองด้วย

ส่วนที่ร้ายกาจที่สุดและเป็นส่วนที่เธอยังก่อดพันทุกครั้งนั้นก็ถึงแม้กระทั่ง

ในตอนนี่คือ มอริแกนต้องเปิดเผยตัวเองว่าเป็นวันเดอร์สมิทเพื่อให้ผ่านการทดสอบ สุดท้ายทุกคนในสมาคมก็เลยได้รู้ความจริงอยู่ที่

อี เธอคิดอย่างขมขื่น อย่างน้อยเราก็ผ่านละนะ

บนจอั้นประตูบ้านพราร์ดฟุตเปิดตามหลังหน่วยที่ 919 กับผู้อุปถัมภ์แล้ว จอดับลงและพวกเธอก็ตกอยู่ในความมืดอีกครั้ง

เสียงเต็ดขาดของผู้อาวุโสควินนี่ยังคงดังก้องไปทั่วห้อง

"สิ่งสำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกของความรับผิดชอบใหม่คือการได้รับความจริงเกี่ยวกับเมืองอันเป็นที่รักของเรา และได้เห็นที่ทางอันเหมาะสมของเราในนั้น"

มอริแกนเสียววาบที่ต้นคอ เธอนึกอยากพูดว่า *ไม่ละ ขอขอบคุณ จัน ไม่อยากรับรู้ความจริงเกี่ยวกับเนเวอร์มัวร์ ไม่ใช่ในวันนี้*

"หากอยากเข้าใจอนาคตของพวกเธอในสมาคมวันดรัส ก็ต้องรู้จักอดีตของเราก่อน" ผู้อาวุโสควินนี่ยูตต่อ "สมาคมนี้ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษโดยเฉพาะ เมื่อกว่าหนึ่งร้อยปีก่อน ภารกิจหลักของเราคือสนับสนุนการทำงานของคนก้าวหน้า คนนี้ทั้งสูงส่งและเหนือล้ำกว่าใคร พวกเขามีภารกิจของตัวเอง นั่นคือรับใช้ ปกป้อง และปรับปรุงชีวิตพลเมืองในอาณาจักรของเรา

"พวกเขาคือวันเดอร์สมิท มนุษย์ก้าวหน้าผู้มีพรสวรรค์เหนือคนอื่น หลายคนเชื่อว่าพวกเขาได้รับเลือกจากเทพวันดรัสหรือเทพเจ้าโบราณที่คอยปกป้องดูแลอาณาจักรของเรา เหล่าวันเดอร์สมิทตอบแทนพลังที่ได้รับมาด้วยการอุทิศชีวิตทั้งชีวิตเพื่อฝึกฝนทักษะจนชำนาญ แล้วใช้พลังนั้นรับใช้ผู้อื่นอย่างเต็มที่ ตำนานเล่าว่าเมื่อเวลาในชีวิตของพวกเขาหมดลง วิญญาณวันดรัสทั้งเก้าจะไปเกิดใหม่ในร่างอื่น ซึ่งเจ้าของร่างใหม่ก็จะทำหน้าที่รับใช้อาณาจักรแทนพวกเขา โดยมีสมาคมวันดรัสเป็นผู้นำทางและคอยสนับสนุน วัฏจักรวนเวียนไปเช่นนี้ คนรุ่นหนึ่งมาแทนที่อีกรุ่นโดยไม่เคยลืมว่าตัวเองเป็นใคร พวกเขาคือตัวแทนของเทพทั้งเก้าที่มาเพื่อทำงาน"

มอริแกนก็สงสัยว่านี่เป็นเรื่องจริงหรือ เธอเป็นแค่ร่างล่าสุดของ

วันเดอร์สมิทดั้งเดิมหนึ่งในเก้าคนนั้นใช่ไหม เป็นแค่ดวงวิญญาณเก่าที่มากเกิดในร่างมอร์ริแกน โครวี่ใช่ไหม เป็นร่างตัวแทนของตัวแทนของตัวแทนอีกทั้งนั้นหรือ ฟังดูเหมือนเรื่องแต่งมากกว่า เป็นรายละเอียดมหัศจรรย์ที่พบเจอได้จากในเทวด่านานเท่านั้น

"แต่สุดท้ายแล้ว" ผู้อาวุโสควินน์พูดต่อ "สมาคมก็ทำภารกิจนั้นไม่สำเร็จ"

มอร์ริแกนรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง แม้ในความมืดก็ยังรู้สึกได้ถึงดวงตาแปดคู่ที่จ้องมองมา

"วันเดอร์สมิททั้งเก้ากลายเป็นที่เคารพบูชาและยกย่องสรรเสริญจนถึงขั้น *คลั่งไคล้* เราปล่อยให้พวกเขาเชื่อว่าตัวเองเป็นเทพจริง ๆ จนยกตัวเองขึ้นเหนือคนธรรมดา บางส่วนกลายเป็นผู้เสื่อมทราม ไร้หัวใจ อันตราย และหิวอำนาจ บางคนอาจบอกว่าพวกเขาชั่วร้ายด้วยซ้ำ"

"สุดท้ายก็มีอยู่คนหนึ่งที่ตั้งใจว่าถึงเวลาของเขาแล้ว จึงแอบสร้างกองทัพสัตว์ประหลาดหรือกลุ่มสิ่งมีชีวิตชั่วร้ายของตัวเองขึ้นมา แล้วพยายามชักนำเพื่อนวันเดอร์สมิทคนอื่น ๆ ให้ยึดอำนาจ

"แน่นอนว่าเขาทำไม่สำเร็จ เขาถูกเนรเทศเพราะความผิดที่ก่อและกลายเป็นชายที่เรารู้จักในฐานะวันเดอร์สมิทคนสุดท้าย เอชรา สควอลล์เคยพยายามเอาชนะและกดเมืองของเราลงเป็นทาส เรายังไม่ลืมและจะไม่ลืมด้วย"

มอร์ริแกนรู้สึกพะอืดพะอม อยากปิดหูหรือวิ่งหนีไป แต่ก็รู้สึกถึงแรงดึงดูดเกินต้านให้อยากรู้เพิ่มขึ้น

"ตอนนี้เป้าหมายของสมาคมวันดรัสคือปกป้องเนเวอร์มัวร์และรัฐอิสระทั้งหลายจากสิ่งมีชีวิตอันชั่วร้ายและอันตรายฝีมือวันเดอร์สมิทในอดีต จากความยุ่งเหยิงที่ยังคงมีอยู่ที่นี้ เป็นความยุ่งเหยิงที่พวกเราเองปล่อยให้เกิดขึ้นกับเมืองแห่งนี้เพราะความอ่อนแอและการรับมือที่ไม่ทันเวลา

"เราต้องแก้ไขสิ่งผิดพลาดในอดีต" เสียงแบบไม่เห็นตัวของผู้อาวุโสควินน์ดังก้อง "เราต้องปิดแผลเก่า แม้มันจะผ่าแผลเป็นไว้ก็ตาม"

"รีบหาที่เกาะ" แลมบอก

"เธอว่าอะไรนะ" อานาห์ถามด้วยเสียงตกใจ "เธอพูดอะไร"

แต่มอร์ริแกนกับคาเดนซ์เอาหลังแนบผนังห้องเล็กๆ นี้ทันที เพราะไม่มี
อย่างอื่นให้ยึดเกาะได้เลย ฮอว์ทอร์นเลียนแบบพวกเธอ ตามด้วยเมซีร์ อาร์ช
และแทตเดียที่รีบทำตามอย่างรวดเร็ว

เกิดเสียงเหมือนอากาศพวยพุ่ง จากนั้นกลไกก็บิดเบียดกันและมีเสียงดัง
ตึง ทันใดนั้นก็เหมือนพื้นร่วงลงไปจากใต้เท้า อานาห์กับฟรานซิสผู้ทำตาม
คำแนะนำของแลมได้ไม่เร็วพอล้มลงไปบนพื้นและต้องตะกายลุกขึ้นมาใหม่ จากนั้น
ก็รีบคลานไปริมห้องทันที

ห้องกำลังเคลื่อนที่ ดิ่งลงไปในความมืดด้วยความเร็วอันน่ากลัว

"เกิดอะไรขึ้น" อานาห์ร้อง

"เจียบนะ" มอร์ริแกนพูด เพราะผู้อาวุโสควินนี่ยังคงพูดด้วยน้ำเสียง
เนิบนาบท่ามกลางเสียงการเคลื่อนไหวรอบตัว และมอร์ริแกนก็ไม่อยากพลาด
แม้แต่คำเดียว

การดิ่งลงหยุดกะทันหัน แล้วห้องก็เคลื่อนไปข้างหน้าเหมือนรถไฟลอด
อุโมงค์ ทำให้พวกเธอเทไปติดผนังด้านหลัง

"หลังจากผ่านไปหลายยุคด้วยการทำงานหนักอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย"
ผู้อาวุโสควินน์พูดต่อขณะห้องพุ่งตรงไปข้างหน้า "เราก็ควบคุมประชากร
สัตว์ประหลาดของเนเวอร์มัวร์ได้หลายชนิด เราใช้เวทมนตร์ผสมกับคาถา แรงงาน
และในบางกรณีก็ใช้การทูตและการเจรจาแบบโบราณด้วย เราทำทั้งหมดนี้
แบบลับๆ เพื่อปกป้องเมืองของเราจากพลังอันยุ่งเหยิงและอันตรายร้ายแรงที่
อาจเล่นงานคนของเราได้"

ตึง ทันใดนั้นห้องก็หยุดลงอีกครั้ง จากนั้นทุกคนก็โดนเทไปชนผนังด้าน
ขวาเมื่อห้องเปลี่ยนทิศ

"สงสัยฉันจะอาเจียนแล้วละ" ฮอว์ทอร์นคราง

"อย่าเชียวนะ!" คาเดนซ์ตะโกนห้ามเขา

เสียงของผู้อาวุโสควินนี่ยังคงดังต่อไปโดยไม่สนใจความวุ่นวายในห้อง

"ภัยคุกคามบางส่วนที่พวกเขาเพิ่งได้เห็นอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างเคร่งครัดของสมาคมวันคริสต์ เช่น พวกวูลซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตคล้ายนกที่แปลงร่างได้ ตัวที่พวกเขาเห็นเกาะอยู่บนต้นไม้ นั่นละ ประชากรวูลเคยเป็นภัยคุกคามที่แพร่หลายและอันตรายต่อชีวิตชาวเนเวอร์มัวร์ ต้องใช้เวลากว่าห้าสิบปี แต่ตอนนี้ถือว่าเราควบคุมทั้งจำนวนและพฤติกรรมของพวกมันได้แล้ว นี่อาจเป็นกลุ่มที่เราประสบความสำเร็จสูงสุดก็เป็นได้"

"สัตว์ประหลาดบางประเภทที่พวกเขาเห็นอาจยังไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของเรา แต่หลังจากใช้การทูตอย่างระมัดระวังมาหลายยุคก็อาจถือว่าเป็นพันธมิตรผู้มีอุดมการณ์ร่วมกับเราและสมาคมยอมรับให้เป็นพลังด้านดีในการปกป้องเนเวอร์มัวร์และรัฐอิสระ อย่างต้นไม้ในป่าคร่ำครวญซึ่งเป็นแขกที่เราเชิญมาร่วมพิธีปฏิญาณตนของพวกเขา พวกมันยินดีและเต็มใจเข้ามามีส่วนร่วมในสิ่งที่เราถือว่าเป็นเครื่องมือฝึกซ้อมสำคัญสำหรับสมาชิกใหม่ล่าสุด"

"และสุดท้าย สัตว์ประหลาดบางส่วนในตัวอย่างนี้เป็นสิ่งที่เราจัดการได้ เพราะคาดเดาพฤติกรรมของมันได้ สิ่งมีชีวิตที่พวกเขาเห็นอยู่นอกประตูรั้วสมาวันเรียกว่าสลิงกูล เราไม่ได้เจรจากับสลิงกูล การทูตไม่ได้ผลกับสลิงกูล โขดคีที่พวกนี้มีพฤติกรรมแบบคาดเดาได้ ซึ่งทำให้เราควบคุมและหลีกเลี่ยงพวกมันได้ เราพยายามอย่างเต็มที่แล้ว"

"คินพิธีปฏิญาณตนของพวกเขาเป็นชุดเหตุการณ์ที่วางแผนมาเป็นอย่างดี ออกแบบมาเพื่อให้การศึกษาและความรู้ เราหวังว่ามันจะช่วยให้พวกเขาเข้าใจสิ่งที่เราในฐานะองค์กรพยายามทำให้สำเร็จ"

ระหว่างคำพูดอันยาวเหยียดนี้ ห้องก็เปลี่ยนทิศทางอีกครั้ง อีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง ทั้งไปทางซ้าย ขึ้นบน ซ้ายอีก ขวา และลงอีก มันให้ความรู้สึกเหมือนพวกเขาเดินทางหลายไมล์ด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่สุดท้ายห้องก็ชะลอแล้วหยุด แสงสว่างกลับมาอีกครั้ง

มอริแกนลิมดา หน่วยที่ 919 นั่งอยู่บนพื้น หลังพิงผนัง และพยายามหายใจให้ทัน ไม่มีใครพูดอะไรเลย

ประตูเปิดออก แล้วผู้อาวุโสควินน์ก็เข้ามาในห้อง เธอสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นเด็ก ๆ บนพื้น

"ตายจริง" เธอว่าพลางซึ่งขึ้นไปยังห้วงนิรภัยที่ห้อยลงมาจากเพดาน แต่ไม่มีพวกเธอคนไหนสังเกตเห็นเลย เธอทำท่างอนนี้ว่เกี่ยวกับ "พวกเธอไม่ได้พกร่มมาด้วยสักคนเลยหรือ"

มอรรีแกนหลับตาอีกครั้ง ภาวนาเงียบ ๆ ให้อาหารกลางวันยังอยู่ในที่ที่ควรอยู่ต่อไป

หน่วยที่ 919 ซึ่งสะบักสะบอมอยู่บ้างและมินงเต็มทีเดินตามผู้อาวุโสควินน์ออกจากห้องเล็กไปตามโถงทางเดินยาวสว่างไสว โถงนี้กว้างและค่อนข้างหยาบ สองข้างทางประดับภาพวาดอดีตผู้อาวุโสและมีตะเกียงแก๊สในช่องติดผนัง ที่นี้ทำให้มอรรีแกนนึกถึงโรงแรมดิเวเคเลียน

"การควบคุมและเปียงเบนความสนใจก็เหมือนพยายามอุดรูรั่วบนพื้นโดยใช้นิ้วแค่สิบนิ้ว" ผู้อาวุโสควินน์บอกพวกเธอพลางเดินเร็วกว่าที่มอรรีแกนคิดว่าเธอจะทำได้ "มันเป็นงานที่ไม่สิ้นสุด ไร้ค่าขอบคุณ สกปรก อันตราย และซ้ำซาก แต่ก็เป็งานที่เราได้รับเกียรติให้ทำ ตอนนี้เกียรตินั้นได้ส่งต่อมาถึงพวกเธอแล้ว"

ผู้อาวุโสควินน์หันหน้าไปทั้งซ้ายและขวา พลางเหลือบมองนักเรียนที่รีบเดินตามมาด้านหลัง

"ฉันรู้ว่าพวกเธอทุกคนกำลังสงสัยอะไรอยู่ มันคือสิ่งที่สงสัยกันมาทุกปี นั่นละ เรื่องนี้มีความหมายอย่างไรต่อพวกเธอ พวกเธอเปลอเข้ามาอยู่ในกองทัพอสูรพลังฝ่ายมืดโดยไม่รู้ตัวใช่ไหม ต้องใช้ชีวิตที่เหลือประมือกับสิ่งมีชีวิตแห่งรัตรีไซไทม์"

นั่นไม่ใช่สิ่งที่มอรรีแกนสงสัย แต่ตอนนี้ก็อดคิดตามไม่ได้

"เอ่อ ก็อาจใช่ ถ้านั่นคือสิ่งที่พวกเธอต้องการและทำได้ดี หรือบางที

พวกเขาอาจจะไม่ต้องเห็นสัตว์ประหลาดน่ากลัวพวกนั้นอีกเลยก็เป็นได้ บางทีชะตากรรมของพวกเขา บทบาทชั่วชีวิตของพวกเขาในสมาคมวันดรัส อาจเป็นการนำแสงสว่างมาสู่โลกในรูปแบบอื่น ไม่ว่าจะเป็นดนตรี ศิลปะ การเมือง หรือการทำซูปตันหอมกับมันฝรั่งที่อร่อยเลิศเลอ เพื่อถ่วงดุลความมืด เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของคนจากความมืด เพื่อให้เนเวอร์มัวร์ไม่ถูกความมืดกลืนหายไป"

ผู้อาวุโสควินน์หยุดที่ปลายโถงทางเดินหน้าประตู จากนั้นก็หันมาหาหน่วยที่ 919 เธอเดี่ยกว่าเด็กส่วนใหญ่เหล่านี้ว แต่มอร์ริแกนกลับรู้สึกเหมือนโดนยักษ์จ้องมองลงมา

"ฉันไม่รู้หรือกันว่าบทบาทของพวกเขาแต่ละคนคืออะไรในภารกิจสำคัญของสมาคมวันดรัส" เธอพูดเสียงต่ำ "นั่นขึ้นอยู่กับพวกเขาเอง"

ประตูเปิดด้านหลังเธอ

"ขอต้อนรับสู่สถานที่ซุ่มนุมน"